

Прича о Злобогу и лажним боговима

Био једном један бог, страشان бог, зао бог, први бог на свету.

Не можемо са сигурношћу утврдити кад се он тачно појавио, и откуд он уопште овде, као и где је то ”овде” , али, то, на крају крајева, није ни битно за нашу причу. Оно што јесте битно је да је он страشان бог, зао бог, први бог на свету. Мада, чињеница да је он страشان, зао и први тренутно не игра никакву улогу, будући да свет на ком је он страشان, зао и први и даље не постоји.

Самим тим, можемо закључити да ни концепт страшног, злог и првог, или, такође, не постоји или, све и да постоји, није битан, пошто нема са чим да се пореди.

Једном је тај бог имао главобољу, која би људским рачунањем времена трајала 100 година. Ова чињеница можда јесте страшна за нас као јединке, јер ниједан савремен човек, каквог ми данас познајемо, не може да преживи главобољу која траје 876.500 сати. Међутим, овде је реч о божанском ентитету, а код таквих јединки, оваква главобоља је сасвим нормална.

Како би себи олакшао бол, Злобог је осамсто седамдесет шест хиљада четиристо деведесет деветог часа главобоље откинуо себи главу, и израстао нову. Уверивши се да је главобоља поршла, узео је стару главу у наручје и утонуо у дубок сан за који ћемо касније сазнати да је трајао 10.000 година. Будући да је стара глава некада и сама била део Злобога, могла је јасно да види све што нова сања. И не само то, могла је и да опонаша снове, зато што је, за разлику од Злобогове нове главе, била будна. Неколико миленијума Злобог је сањао плаву, мокру сферу, нама данас познатију као Земља. Видевши то, стара глава првог бога одлучила је да ће се претворити у ту сферу коју нова глава сања. Бол који је остао заробљен у њој, концентрисала је ка свом центру, емитујући топлоту ка спољашности. То ће касније људима бити познато као Земљино језгро. Како бол више није представљао проблем, стара Злобогова глава, могла је да се усредсреди на стварање копна и мора, па се бацила на плакање. Плакала је седам хиљада година без престанка, докле год се цела није натопила сузама и постала океан, веома доследан оном који се Злобогу приказивао у сну. Од толике количине суза, кожа старе главе је с временом почела да трули и отпада, гурајући кости ка површини исплаканог мора. Тако је настало копно из Злобогових снова. Идзисаји који су до плаве сфере долазили из ноздрва Злобогове нове, уснуле главе, створили су небо ветар и облаке. Страшни бог је то радио несвесно, невезано за сан који му се пружао пред очима

Овде је прва глава првог бога престала да се мења, будући да су се његови снови ту завршили. Наредних 3000 година, људског календара, Злобог је провео спавајући, али не сневајући баш ништа. Све што је остало првој глави да уради јесте да заборави да је

глава. Да заборави да је икада постојала и да је икада била нешто друго осим плаве сфере. То је и учинила. До момента када ће се Злобог пробудити из вишемиленијског сна, стара глава неће више знати ништа о себи. Али, за то још има времена, најпре треба испричати све што се десило са новонасталом планетом за тих 30 векова Злобоговог спавања.

Ко год ви били, и како год се на вашој планети рачунало време, спавати 10 миленијума је превише, и за човека и за бога. Антихерој наше приче, мада би се о томе да ли је Злобог заиста антихерој и да ли херој ове приче уопште постоји сад могло полемисати, није себи смео да дозволи такав пропуст. Спавати 10.000 година свакако вуче последице за собом, а, последице које ће страшни бог претрпети због свог сна, одразиће се не само на њега, већ и на његову драгоцену планету. А оно што се одрази лоше на планету, одражава се директо и на нас који за сада и даље не постојимо.

Наиме, баш у то време када је глава завршила са својом метаморфозом, спазиле су је туђе очи. Три лажна бога, похлепна, љубоморна и бесна на Злобога јер они нису могли да створе ништа од толико велике вредности и лепоте, одлучили су да украду његову планету и обликују је по свом нахођењу. Наравно, оно што украдете, и пробате да присилно навикнете на себе, никада неће бити у целости ваше. Као што ни савршено репродукована слика старих мајстора никада неће вредети колико оригинал, и ова планета постајаће све безвреднија.

Лажни богови су се међу собом договорили да сваки од њих може додати само једну ствар на плаву сферу како би је начинили бољом него што ју је Злобог насањао.

Тако је први лажни бог одлучио да ће плавој сфери подарити вегетацију. Отворио је своје лажне очи и пустио две лажне сузе на кости Злобогове прве главе. На том месту где су пале почела је да расте вегетација. Зелени прекривач ширио се копном плаве сфере и за мање од неколико секунди, свака копнена површина била је прекривена травом. Потом је кренуло да расте цвеће разних боја и облика, различитих мириса и текстура, а сваки цвет лепши од претходног. Ни ту се чуда првог лажног бога нису зауставила. Јако корење које је упијало сузе океана страшног бога, пустило је јако и високо стабло у висину. Гранањем и листањем тих стабала, настали су огромни биљни цинови, којима су људи касније дали назив - дрвеће. Први лажни бог био је изузетно задовољан својим уделом на планети злог бога. Бескрајно плаветнило било је сада испрекидано зеленим пејзажима, шумама и пропланцима а мириси које је цвеће емитовало, омамљивали су чак и лажне богове. Ако је рај игде постајао, онда би то морала да буде ова нова, унапређена планета. Овде су се њих тројица сложила да је плава планета сада много лепша и потпунија, и договорили да више ништа не дирају на њој, већ да само уживају. Међутим, једна ствар је тиштила првог лажног бога, и никако није могао да престане да размишља о томе. Како то да су биљке које је он створио ниске и крхке, покоравају се ветру и киши, ломе се и рађају поново, али дрвеће које је израсло јако, захваљујући океанским сузама страшног бога не копни од висине, и не ломи се од ветра.

„Изгледа да је Злобог јачи од тебе чак и када спава”, приметио је други лажни бог.

„Зар ћеш допустити да ти се тако руга и поиграва са биљкама које си ти створио?” прикључио се и трећи.

Обузет похлепом да надјача злог бога, и помало постиђен од стране друге двојице, први лажни бог одлучио је да стане на пут Злобогу и да једном за свагда покаже који је бог

од њих двојице бољи. Спустио се на земљу и зашао у шуму. Пажљиво је и ћутке посматрао дрвеће неколико минута па је најзад и проговорио: „Хах! Па ово је смешно. Претворићу се у дрво веће и јаче од било ког које је настало захваљујући његовом океану!”. Тако је и било. Први лажни бог пронашао је пољану довољно пространу да се његово корење шири, и довољно широку да сви могу да стану и да му се диве.

„Овде ће ме свако видети и сви ће знати да сам ЈА највеће дрво! ЈА сам најбољи бог, ЈА господарим вегетацијом и нико други! Мени на овом свету припада СВЕ!”

То су биле последње речи које је први лажни бог изговорио. Из ногу је пустио корење дебље и дуже од било ког које се налазило на планети. Потом је своје боговско тело издужио ка небесима, све док није скоро додирнуо небески свод. Из руку и главе кренуле су му гране, толико велике да су направиле хладовину која је покрила тећину планете. Други и трећи лажни бог били су импресионирани.

„Заиста си надвладао злог бога!” дивили су му се они, али први лажни бог није одговарао. Истина је да је он, поставши дрво, изгубио моћ говора. И не само то. Пустивши јако корење у бившу главу злог бога, онемогућио је себи кретање. Када мало боље размислимо, можемо лако закључити да није могао више ни да размишља, будући да ниједно дрво на овом свету, настало од злог или лажног бога, нема главу. Тачније, дрво нема ниједну особину човека, или у овом случају, бога. Чинило се да је први лажни бог престао да постоји. То се заиста и десило. Од њега, у смислу божанства, није остало више ништа. Остало је само огромно, разгранато чврсто дрво које је заклањало трећину планете и које ниједан ветар није могао да сруши. Деловало је неуништиво, све док, наравно, нису дошли људи деценијама касније, и посекли га како би изградили домове.

На овом свету први лажни бог више не постоји.

Други и трећи лажни бог остали су затечени.

„Ако мене питаш,” најзад, огласио се други лажни бог, „он је био наиван и слаб. Не можеш да створиш нешто толико статично и досадно, и да очекујеш да надвладаш страшног бога. Његова планета јесте била лепа, али не и динамична, а управо недостатак динамике га је коштао и живота.”. Трећи лажни бог је ћутке слушао.

„На мене је ред. Исправићу грешке првог лажног бога, и на овај свет донећу нешто што нико никада није видео! Донећу живот. Живот који може да се креће, да трчи. Живот који неће бити осуђен на укореењеност.”. Рекавши то, други лажни бог је одгризао део себе, жвакао га пар минута, а потом плуноу у океан. Седам дана се из тог сажваканог комада меса развијао живот. Настале су морске животиње, разних облика, не увек лепих на око. Како нису имале шта да једу, јеле су једна другу, па су се с временом развиле у сложеније облике живота, који су убрзо након тога заменили пераја за удове, и шкрге за респираторни систем, практичнији за копно и напустиле океан. Неке од тих животиња су пасле траву коју им је у аманет оставио први лажни бог, а неке су наставиле да једу једна другу. Тако су се неке животиње развиле у биљоједе, а неке у месождере. Било је и оних које су јеле и једно и друго, па ћемо њих касније упамтити као сваштоједе, али то уопште није битно. Није пуно времена прошло пре него што су јаче животиње успоставиле хијерархију над слабијима, а то се другом лажном богу допало. Било је нечег занимљивог, и помало ласкавог у тој борби за опстанак, која је у другом лажном богу будила осећај испуњености. „Видиш, о томе ти причам!” рече други лажни бог. „Погледај само! Динамика, галама, урлици, трчање, лов! Све врви од живота! Сада је ова планета потпуна!”. Трећи лажни бог није могао да порекне да је плава сфера сада далеко занимљивија за посматрање, па се само сложио. Тако су други и трећи лажни бог поново почели да уживају у украденој планети. Све док једног дана, не знамо које године, трећи лажни бог није приметио нешто.

„Реци ми, други лажни боже, како си ти оно беше створио животиње?”

„Како, како? Па одгризао сам део себе и плуно у океан, шта се правиш луд, био си ту!”

„Да, али, ако смем да приметим, чији је то океан?”

„Па наш океан, на нашој земљи. Ми смо је обликовали по нама.”

„А, ко је створио тај наш океан?”

„Имаш право! Нек је проклет тај Злобог. Докле мисли да нам буде трн у оку?”

Обузет љубомором на Злобога, други лажни бог месецима је размишљао како да једном за свагда прекине имагинарну моћ коју је страшни бог имао над њима.

Ако попије цео океан, умреће и његове животиње, ако се претвори у дрво, завршиће као први лажни бог. Обрни, окрени, решења није било.

„Постоји нешто, што пак можеш да урадиш.” сетио се на крају трећи лажни бог.

„Ако се претвориш у животињу, снажну и брзу, нећеш умрети, а владаћеш копном као краљ међу својим вољеним животињама. Тако ће свима бити јасно ко влада овом планетом.”

То је имало смисла, помислио је други лажни бог. Убеђен да је надмудрио страшног, злог, првог бога, спустио се на земљу, у телу великог, јаког, белог бика. Био је снажан и леп, а када би потрчао, земља би се тресла. Све друге животиње су га се неописиво плашиле. Изгубио је моћ говора, али његова империја међу животињама била је свима јасна. Могао је да се креће и размишља, убијао је и јео, али опасност да буде поједен није постојала, будући да је сејао страх где год да се појави. Краљ међу краљевима се коначно родио. Земља је била његова.

Међутим, овако велика моћ долазила је са још већом ценом. Наиме, свако вече када би бели бик легао да спава, сањао би о времену када је био лажни бог, а када би се јутром будио, сваки дан би се све мање сећао шта је некада био. И тако, дан за даном, годину за годином, бели бик би све више био бик, а све мање бог, све док на седми дан, седмог месеца, седме године свог боравка на земљи, није потпуно заборавио ко је. Изгубио је сва сећања на претходни живот, и све што му је остало јесу инстинкти, снага и лепота, а и то је изгубио неколико деценија касније, када су се појавили први људи и убили га због његове беле коже.

На овом свету, други лажни бог више не постоји.

Могло би се рећи да је трећи лажни бог био одговоран за убиство другог лажног бога, наговоривши га да сиђе на земљу у обличју белог бика, међутим, концепт убиства још није постојао, тако да, када би се трећем лажном богу и могло судити, био би невин. „Конечно мало мира и тишине. Ове две будале свакако нису биле компетентне да стварају нешто од толике важности, као што је планета и живот на њој. Али, ипак, морам да им будем у неку руку захвалан. Обезбедили су неопходне ресурсе за оно што долази следеће. Без океана, флоре и фауне, мој грандиозни план не би ни био могућ.” Све је ишло по плану. Будући да је први лажни бог био џиновско дрво, а други лажни бог бели бик, није постојало ништа што би трећем лажном богу стајало на путу. Злобог спава, други богови не постоје. Трећи лажни бог постао је врховни и једини бог новонастале планете. „Све што је остало да урадим јесте да затрудни.”. Девет година је носио плод у својој утроби, развијајући живот у њој, по лику, толико сличан себи, да би свако помислио да ће породити нове богове. Ипак, оно што је трећи лажни бог девете године трудноће донео на свет није био бог. Био је то човек. Мушкарац и жена, по његовом лику, лепи високи и zgodни. Могли су слободно да се крећу и мисле, могли су и да говоре и размењују мишљења. Били су као животиње, само, бољи, паметнији, способнији. Подарио им је емоције. Волели су и били су вољени. Били су заиста нешто што до тада нико није могао да види нити да замисли - право ремек-дело.

„Добро ме слушајте. Ову планету препуштам вама на чување. Све на њој биће подређено вама. Велико дрво посеките и направите домове. Белог бика убијте и направите одећу. Све што на овом свету постоји, постоји због вас. Једнога пак треба да се плашите, а то једно сам ја. Цените ме и волите, обожавајте ме и молите ми се, и докле год тако будете радили, бићете заштићени од свега. Све што за живота будете чинили, чинићете у моје име. На овом свету вама припада све, а сви ви припадате мени.”

Људи су овај савет прихватили озбиљно, и наредних година, како су се размножавали и цивилизацијски напредовали, преносили су реч трећег лажног бога, са генерације на генерацију. За њих трећи лажни бог није био лажан. За њих је он био једини бог. А зна се шта се ради са јединим богом - воли се и поштује. Људи су му подизали храмове и испевавали песме. Приносили жртве и молили пред спавање. Једном речју, обожавали су га. Трећи лажни бог био је у миру. Све је заиста испало онако како је замислио. Плава сфера је коначно перфектна. И била је перфектна докле год су се људи сећали свог бога. Али, генерација за генерацијом, људи су престајали да верују у њега. Све више су се осамостављивали и ослањали се више на своје способности него на религију. Ово је трећег лажног бога разбеснело. Размишљао је да пошаље болест на земљу и уништи их све, али му за тако нешто није остало више снаге.

„Ако неће да верују у мене као у бога, вероваће у човека који ће их покорити све и владати њима као краљ”, сетио се на крају он. Бесан због издаје и помало усамљен због чињенице да га људи игноришу, спустио се на земљу у телу прелепог белог принца златне косе. Људи су били запрепашћени. Нико до тада није виде толико лепог човека.

Био је толико леп да је могао било ког мушкарца или жену наговорити на било шта само једним погледом. Сложили су се да неко таквог стаса и треба да их води, па су га прогласили за свог краља. Ово је први пут у историји човечанства да се појављује неко, од крви и меса, који ће све људе објединити својом владавином. Људи су му подигли замак и верно му се покоравали. Певали су му песме, и приносили жртве. Подигли су чак и храм, његовој лепоти. Оно што се касније показало као проблем је чињеница да је Бели принц, како су га људи звали, још увек огорчен због издаје коју су му људи приредили док је био бог, постао тиранин. Учинио их је својим робовима и одузео им је оно што ни сами нису знали да цене више од његове лепоте - слободу. Али, једном када су људин осетили моћ слободе и избора, није било говора о томе да ће се ћутке и без опирања повинovati некоме само зато што је био најлепши на свету. Ускоро су се међу људима појавили они који су се побунили против њега, а један, најхрабрији међу њима, ком више не знамо име, отишао је и корак даље. Од кости белог бика саздао је сабљу, а из дрвета великог стабла исцедио сок којим се ослепео. Тако слеп, без претње да ће га Бели принц засенити својом лепотом, зарио је мач од кости белог бика у тело трећег лажног бога, убио га и донео слободу свом народу. Овај гест данас памтимо као прво убиство човека у историји човечанства.

На овом свету, трећи лажни бог више не постоји.

Безимени херој постао је нови краљ људи, вољен од стране свих и планета је поново била у миру. Владао је дуго, све до своје старости, када га је убио његов син и преузео престо. На том престолу, међутим, није се дуго задржао пошто га је убио рођени брат. Убрзо, сваки човек на овом свету помислио је како треба, и не само треба, већ и може да влада светом, и човечанство је упало у дугогодишњи рат. Убијали су се и клали међусобно. Брат се окренуо против брата, друг је издавао друга. Више нико није могао да верује ником. Људи су с временом заборавили на стање мира, и рат је постао једино што су знали. Планета је одзвањала звуцима рата. Плач, драње и туга допирали су са планете као да ју је неко прикључио на звучник. Прекинуте галамом, очи нове главе првог бога, након 10 миленијума, коначно су се отвориле.

Збуњен, и још увек омамљен својим вишемиленијским сном, Злобог није схватао шта се дешава. Зна да је сањао нешто, али не може да се сети шта. Заклопио је очи прелиставајући сећање. „Ах, да! Сањао сам плаву сферу”, сетио се на крају страшни бог, и очима тражио своју стару главу, желећи да види резултате свог сна. Оно што га је међутим затекло, било је далеко од оне прелепе, чисте сфере дубоко плаве боје, коју је у сновима видео. Његова глава, била је сива и чађава, воде је било мало и била је загађена. Његове кости биле су прекривене травом, по којој су људи, за које се не сећа да их је уопште сањао, ратовали. Била је то сцена одвратна за сваке очи, а камоли за очи страшног, злог, првог бога. „Ко се усуђује да се поиграва мојом драгоценом сфером?” пуче његов глас земљом попут грома, и сви људи одједном престадоше да ратују.

„Па бели принц, бели бик и велико дрво, господине!” одговори један од људи.

„Тако је”, настави он, „они су нам дали живот. Биљке и животиње, и ми сами, потичемо од њих. Али, ми смо њих заправо убили, и сада ова планета припада нама!” Згрожен оним што чује, Злобог љутито изусте:

„Земља по којој ратујете је моја кост! Океан који сте затровали су моје сузе! Богови које сте славили, па потом и убили, лажни су!! Не, ово не може бити. Мој сан је уништен. Ова планета је толико нечиста да ми се гади да је гледам. Ви, људи, толико сте нечисти да не заслужујете да ходате по мојој глави, мислећи да вама припада све!”

Очајан и бесан због јаве која га је дочекала када се пробудио, Злобог је одлучио да се спусти на земљу и уништи све. Али, он то неће урадити као дрво или бик. Неће то урадити ни као човек. Његове методе неће бити ни наивне ни брзе као оне које су лажни богови примењивали. Његова казна биће спора и далеко страшнија од свега што се претходних миленијума дешавало. Биће темељна и апстрактна као и сан о плавој сфери. Решење на дуже стазе.

„Слушајте, ви што себе називате људима! Ово што ћу вам сада рећи памтите док сте живи, и никада не заборавите! Био једном један бог, страشان бог, зао бог, први прави бог на свету, и пре и после њега не беше више ни једног бога! Том страшном богу, ви плаћате цену!”

Рекавши то, Злобог је полако почео да се разграђује. Претварао се у црну густу маглу, и полако, као прекривач спуштао се на своју планету. Људи, видевши то, почели су да беже колико их ноге носе, али то је било узалуд. Магла је допирала и до најзабаченијих предела земље. За само неколико минута, Земља, коју је сањао 7000 година, цела је била обавијена омотачем магле. Та магла је била Зло у свом изворном облику, које су људи били осуђени да удишу. Пожуда, Лењост, Прождрљивост, Похлепа, Љубомора, Бес и Гордост - све најпрљавије пошасте улазиле су у плућа људи и тровале их полако, миленијумима који долазе. И свака наредна генерација била је мање хумана од претходне. Људи су се мрзели и презирали. Ратовали су и речима и телима. Доброта, ако је икада и постојала, више је на овом свету нема. Не постоји, заправо, више ништа лепо. Постоји само зло, у свим својим облицима. Управо овим спуштањем Злобога на планету у виду магле, и тровањем људи, почиње период у историји човечанства који данас знамо под називом ”Одисеја Зла”.

На овом свету нема више ни бога ни људи.